

Π. ΤΣΙΡΙΓΩΤΗΣ

Σκεπτομένη.

ΑΠΟ ΤΟΥΣ «ΜΑΓΝΗΤΕΣ»

ΤΗΣ ΛΗΘΗΣ ΤΑ ΝΕΡΑ

Κι' αν τὸ λέν τὰ παραμύθια τὰ θλιμένα
Κι' αν τὸ λέν τὰ φύλλα
Ποῦ μὲ ἀνατριχίλα

Πέφτουν ξεραμένα,

Ὅμως εἶναι ἀλήθεια, ἔμεις εἶνε ἀλήθειοι
Γιὰ τὰ θλιβερά
Γὰ ἀμίλητα νερά

Ποῦ λέν τὰ παραμύθια...

Κάπου σὲ ὀνειρεύονται καὶ κάπου σὲ προσμένουν
Χρόνια τώρα, χρόνια
Κάτου ἀπὸ τὸ κλώνια

Ποῦ θρηνοῦν καὶ μένουν

Ὅπου ὁ Πόνος στέκεται σιγαλός, κρυφός,
Ποῦ ὑψώνονται τὰ χέρια,
Καὶ μιλάει τὸ φῶς

Ποῦ ἔρχεται ἀπ' τὰ ἀστέρια

Ὅπου ἀνθοῦν τὰ νούφαρα τὰ φανταχτερά
Καὶ τὰ ἔρωτεμένα...

Μὲς στὰ στοιχειωμένα

Στὰ ἀμίλητα νερά,

Χύσου μέσα πρόθυμη, ὦ ψυχὴ λευκὴ,
Καὶ κλείσε τὰ φτερά σου,
Καὶ πλάγισε καὶ στάσου

Καὶ ζῆσε αἰώνια ἐκεῖ!..

ΘΡΑΣ ΖΩΓΙΩΠΟΥΛΟΣ.

Εἶναι... εἶναι ἡ διαθήκη μου... Ἀποκληρώνω
τον ἄθλιον ἐκεῖνον... καὶ ἀφίνω τὴν περιουσίαν
μου ὅλην... σ' ἐσένα, Ἐλένη... σ' ἐσένα τὴν
ἀφίνω!... Ἀκουσε; Ὅλην μου τὴν περιουσίαν
σ' ἐσένα!... τρέξε!... σ' ἐσένα!...

ΛΥΣΑΝΔΡΟΣ. (ἰδίᾳ) Ψεύδεται καὶ πρὸ τοῦ τά-
φου του ἀκόμη!...

ΕΛΕΝΗ. Σ' ἐμένα!...

ΒΡΑΝΑΣ. Ναί... ναί... πήγαινε γλήγωρα!...
ναί... ναί!... σ' ἐσένα!...

ΕΛΕΝΗ Καὶ ὁ ἀδελφός μου δὲν εἶναι παιδί σου,
πατέρα;... Ἄ! ὄχι! ποτέ!... ποτέ!... Ἡ
καὶ οἱ δῶ, ἡ κανεὶς!... (ἔσοχίζει τὴν διαθήκην.)

ΒΡΑΝΑΣ. Μή... (Ἐν ἀύξανομένη ἀγωνίᾳ).
Μή!...

ΛΥΣΑΝΔΡΟΣ. Εὐγε, Ἐλένη, εὐγε!...

ΕΛΕΝΗ. Νά!... (ρίπτει τὰ τεμάχια εἰς τὴν
θερμάστραν.)

ΒΡΑΝΑΣ. Ἄχ!... Καταραμένη!.. πόσι...
πάσι... (στρεφοδινούμενος ἐντὸς τῆς σκηνῆς)
Τὸ Μουσουλῆόν μου!... πνίγωμαι!... Τὸ Μου-
σουλῆόν μου!... Τὸ Μουσουλῆόν μου!... (πί-
πτει νεκρός. Ἡ Ἐλένη ρίπτεται εἰς τὰς ἀγ-
κάλας τοῦ ἱατροῦ. — Εἰκὼν).

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ «ΠΑΡΝΑΣΣΟΥ»

Μ. ΣΙΜΩΝΙΔΗΣ.

Ἐξομολόγησις.